

Orsós László Jakab

MÉGHA, AKKOR SEM

Arcukat mutatják néha, hagyják, hogy felismerjem őket. Egymás felé fordulnak, és mozdulatukban megértem magamat. Tudásukat tudatlansággal mérem, rendjüket káoszszommal.

Fénytörések, szél és víz mozdulása szülte emlékezetüket. Leváltak múltjukról, odahagyták érintetlen terüket és idejüket. Soha nem lehet megtudni, soha nem tudhatom meg, mekkora a múltjuk, milyen mély az emlékezetük.

Csak tévedhetnék, ha sikerülne is megtalálnom a legkisebb jellel jelölte idő képét. Hiába tágítanám hatalmasra fantáziámat, hogy megleljem a legkisebb képzetét.

És tévednék akkor is, ha a legnagyobbal próbálkoznék: hatalmasra tágítanám fantáziámat, olyan hatalmasra, mely csupán az elképzelhetetlen nagy árnyékában zsugorodna apróra.

Hiába keresném, nem találnám idejük arányait. Kezdet és végpont híján csak sejtésekre hagyatkozhatnék. Lényegtelen sejtésekre. Nem fog sikerülni felosztanom végtelen idejüket. Övék vagyok, és ők nem az enyémeik.

Gondoltam, magamat alakítom, pedig peremeikkel, sarkaikkal, árnyékaikkal és tömbjeikkel ők uralták változásaimat.

Legfeljebb véletlennek gondoltam őket.

Rám figyeltek. A szagukkal beszéltek meg. Vakolathullásaik, rothadásaik félmondataival.

Ám néha megfeledkeztek magukról, pontosabban elfeledkeztek rólam.

A síkok hagyták, hogy egy árnyék metssze őket. A fák, hogy köd üljön rájuk. És a színek.

Gyönyörködtek magukban, és ilyenkor vettem észre őket. Megengedhették maguknak.

Tudták, hogy nem lepleződhetnek még le, mert tetszelgésükben én is tetszelegtem.
Lényegük rejtve maradt, miként ismeretlen volt számomra gondolataim természete.
Maguk közé fogadtak, körülálltak, eltávolodtak, levegőt fojtottak apró terekbe. Rám testálták amijük van, a kiterjedésüket.
Én pedig úgy válaszoltam, ahogyan nekik kellett: vakon használtam őket.
Érintkezéseink esetlegesnek tűntek, vagy éppen szükségszerűnek, ám valójában a fatális véletlen változott minden mozdulatommal elrendeléssé. Minden, ami megtörtént köztem és köztük, nem lehetett másként, csak úgy, ahogy történt. Ezért történhetett meg.
Az utak kanyarulataikat hajlították elém, és hagyták, hogy higgyem, az én választásom, ha befordulok. Engedtem, hogy fény érjen, pedig ő döntött mellettem.
Pillantásommal szabályozom létüket, gondoltam. Eltre kel tettem, homályban hagytam, elpusztítottam őket.
Pedig semmit nem én tettem.
Elfordultam, hátam mögé tértek, rájuk néztem, elém álltak. Tudatlanságommal egyedül éltem közöttük.
Az történik, amiről azt hiszem, hogy történik? Mi történik? Elnémultak. Magamban ismerem fel újra őket.
Rájuk nézek, magamat látom. Tárgy vagyok én is végre. Magamat szemlélve magamra ismerek.
Mozdulataim mozdulatlanok. Tekintetem merev, mégis te reket pásztáz.
Egy helyben állok, és óriás időket ismerek.
Nem magamra gondolok. Nem gondolok. Nem úgy gondolok.